

[Sigsgaard.]

Jeg tror lige, det skal slås fast, inden vi er færdig med at diskutere denne sag, idet efter gennemførelsen af forslaget her vil det stadig væk være sådan, at de velsituerede i almindelighed slipper billigere i kommuneskat end de noget dårligere stillede, fordi de velsituerede er koncentreret i visse kommuner, som derfor er velstillede og ikke behøver at udskrive en så stor kommuneskat, medens de dårligt stillede er koncentreret i andre kommuner. Det har jeg før været udførligt inde på, det skal jeg ikke gentage i dag, men bare pege på, at sådan vil det fortsat være. Det er stik i modstrid med, hvad vi ellers opfatter som rimeligt, og hvad man udadtil hævder er rimeligt, nemlig at de, der har størst økonomisk evne, skal bære de største byrder. Her har man altså det modsatte system, at de svageste rammes hårdest, og det system fortsætter efter vedtagelsen af lovforslaget om et par dage.

Jeg har peget på, at med det forslag, som vi har fremsat om en afskaffelse af kommuneskatten, ville man få en forenkling af skattesystemet, og man ville få ændret det misforhold, som jeg lige har nævnt, at de dårligst stillede kommer med af med alt for store kommuneskatter; samtidig ville man kunne opretholde og udbygge det kommunale selvstyre, som jeg også lægger vægt på.

Man kunne stille det spørgsmål, om det virkelig kan være forståeligt for større kredse, at man opretholder et asocialt kommunalbeskatningssystem, når der findes alternativer, og det findes der i hvert fald med vores forslag, som kunne gennemføres, som kunne realiseres, og som oven i købet antagelig administrativt ville være enklere end det nuværende system, som jo er yderst kompliceret.

Der er et forhold mere, som ikke har været draget ind i debatten hidtil omkring dette forslag. Efter VS' forslag om afskaffelse af kommuneskatten og forslaget om, at kommunernes udgiftsbehov skulle være afgørende for, hvilke midler der skulle stilles til deres rådighed, ville der være god mulighed for, at kommunerne virkelig kunne langtidsplanlægge deres aktivitet.

Efter regeringsforslaget derimod ved kommunerne ikke — bare nogenlunde præcis — hvad de har til rådighed næste år og næste år igen. Det svømmer, og i ganske

særlig grad er kommunerne med de særlig store udgiftsbehov, udviklingskommunerne, ude at svømme. De skal fortsat leve af nådens brød, kunne man næsten sige, og jeg har tidligere peget på, hvad det medfører af risiko for, at kommunerne ikke behandles retfærdigt. De, der udøver stærk pression, eventuelt har gode forbindelser, får bedre vilkår end kommuner, der er mere tilbageholdende.

Hvad langtidsplanlægningen angår, er forslaget yderst uheldigt. Efter indenrigsministeriets cirkulære af 1. april i år er det sådan, at regeringen lægger vægt på, det står der i cirkulæret, at der gennemføres en langsigtet budgetlægning i kommunerne. Man lægger altså vægt på, at kommunerne udarbejder mere langsigtede økonomiske planer, og det er naturligvis et rimeligt krav. Man siger yderligere, at tilsagn om lån vil være afhængigt af, at der findes en sådan langsigtet økonomisk planlægning, og det kan igen siges at være rimeligt. Men det er det ikke i praksis, fordi staten samtidig bl. a. gennem det forslag, som et flertal i folketinget nu snart vil vedtage — det forslag, som vi her behandler — faktisk forhindrer langtidsplanlægningen eller i hvert fald vanskeliggør den ganske betydeligt. Det er et spørgsmål, om man efter at have gennemført forslag, der vanskeliggør planlægningen, med særlig vægt kan sende cirkulærer ud til kommunerne, hvori der står, at nu skal de sandelig langtidsplanlægge. Jeg tror, man må have megen forståelse for, at især udviklingskommunerne, men også mange andre kommuner, ikke vil være i stand til at leve op til dette krav i cirkulæret, og det skyldes altså i høj grad den form for økonomisk udligning, der nu skal gennemføres.

Konklusionen af det, jeg her har sagt, må blive, at en undersøgelse af kommunernes udgiftsbehov — som VS i sit forslag har krævet, og som socialdemokratiet også i et særligt forslag har krævet; men jeg forstod, at heller ikke socialdemokratiets forslag har været genstand for realitetsbehandling i udvalget — må gennemføres så hurtigt som overhovedet muligt; jeg håber, at der kan gives tilsagn om, at den vil blive sat i værk med det samme. Selv om socialdemokratiet i første omgang var inde på, at den måtte vente, til opgavefordelingen var praktisk talt fuldført, så ville jeg tro, at der nu, efter